కోపం

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి ఈనెంబరు పిలవొద్దని," కాంతం గట్టిగా అరిచి ఫోను పెట్టేసింది.

కాంతానికి పట్టలేనంత కోపం వచ్చింది. ఒళ్లు ఆరపండిన పొట్లకాయలా విచ్చిపోడానికి సిద్ధంగా వుంది. మామూలుగా కాంతం శాంతమూర్తే. ఆమాటే చాలామంది అంటారు కూడాను "మీరెప్పుడూ ఎంచక్కా నవ్వుతూ వుంటారు. మీకు కోపం రాదాండీ?" అని. కాని టెలిమార్కెటర్ల విషయంలో మాత్రం కాంతం ఉగ్ర నరసింహమూర్తి. ఆమెకి పట్టరానంత కోపం తెప్పించేవారిలో తొలివరస జనాలు వారు. ఎన్నివిధాల ఎన్నిభాషల్లో ఎన్ని స్వరాల్లో విన్నవించుకున్నా పట్టు విడువని భట్టివిక్కమార్కులు. అందుకే నిస్సిగ్గుగా వాళ్లమీద అరవడం అలవాటు చేసుకుంది. అప్పుడప్పుడు అవాచ్యాలు కూడా తెలుగులోనూ, సంస్కృతంలోనూ, ఇంగ్లీషులోనూ విసుర్తూ వాళ్లని వదిలించుకోడానికి నానాఅవస్థలు పడుతోంది. ఆ చిరాకుతో పావుగంటసేపు మరే పని చెయ్యలేకపోతోంది. పరిష్కరించుకోలేని చిక్కుసమస్య అయిపోయింది అది.

అలాటి సుదినాలలోనే ఒకరోజు ఇండియానించి తమ్ముడు ఫోన్ చేశాడు కూతురిపెళ్లి నిశ్చయం అయింది రమ్మని. కారణంలేవైతేనేం ఒకటిన్నర దశాబ్దం అయింది. ఇండియా వెళ్లడం పడలేదు ఆవిడకి. అంచేత ఓమారు వెళ్లొస్తే బావుణ్ణనిపించింది. టెలిమార్కెటర్లే కారణం అనడానికి లేదు కాని ఆసాద కొన్నాళ్లపాటు తప్పుతుంది కదా అనుకుని సంతోషించకపోలేదావిడ.

అలా కాంతం ఇండియా ప్రయాణం నిర్ణయం అయిపోయింది. తను హైదరాబాదు ఎయిర్‌పోర్ట్‌కి రాలేను కాని జోగిబాబుని పంపిస్తానని వుత్తరం రాశాడు తమ్ముడు. కాంతానికి "జోగిబాబు" ఎవరో అర్థం కాలేదు కాని ఎవరో ఒకరు వస్తారు కదా అని తృప్తి పడి వూరుకుంది.

కాంతం హైదరాబాదులో దిగి, కష్టములవారిచేత అవుననిపించుకుని బయట పడేసరికి ఓగంటన్నర పట్టింది. అప్పటికి అర్ధరాత్రి దాటింది. జోగిబాబుని సులువుగానే గుర్తు పట్టింది. చాలా పెద్దమనిషితరహాగా వున్నారాయన. చేయెత్తు మనిషి, పూర్వకాలపు పద్ధతిలో పంచె, లాల్చీ, కండువా ధరించి, నుదుట చిన్న

కుంకుమబొట్టుతో చొక్కాలూ, పాంట్లూ వేసుకున్నవారిమధ్య విలక్షణంగా వెలిగిపోతున్నారాయన. ఆయనకి కాంతాన్ని గుర్తు పట్టడం కూడా అంత తేలికా అయింది. ఎంత తెలుగువారి ఆడపడుచైనా అమెరికాలో పదిహేనేళ్ల నివాసంతాలూకు కళలమూలాన ఇట్టే తెలిసిపోతోంది విదేశీవాలకం. అలా ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు పోల్చీసుకున్నాక, బయటికి నడిచారు. చక్రాలున్న సూట్‌కేసుని ఇలా తే అని కాంతానికి సంజ్ఞ చేసి అందుకున్నారాయన, ఫరవాలేదండి అంటున్నా వినిపించుకోకుండా.

ఇద్దరూ ఎక్కేక ఆటో బయల్దేరింది. ఇటు పోనిస్తావేం, ఇక్కడ ఎందుకు ఆపేవు, అంటూ ఆయన ఆటోడ్రైవరుతో దారిపొడుగునా వాదిస్తూనే వున్నారు. దారి ఆటోడ్రైవరుకి తెలీదో జోగిబాబుకి తెలీదో కాంతానికి అర్థం కాలేదు.

ఆటో బిష్‌గారి కాంప్లెక్స్‌ముందు ఆగింది. బిష్ గారి ఫ్లాటంతా అమెరికన్ పరిమళాలు విరజిమ్ముతోంది.

విష్ణువర్ధనమూర్తి వురఫ్ బిష్ పదేళ్లకిందట ఒక ఏడాదిపాటు అమెరికాలో వుండి వచ్చాడట. ఆరేళ్లక్రితం జీనీ వురఫ్ సరోజినితో పెళ్లయింది. ఆవిడ అమెరికా వెళ్లలేదు కాని బిష్ ఆవిడకి అమెరిన్ జీవనసరళి పాఠాలు గట్టిగా చెప్పేశాడు పెళ్లయిన మర్నాడే కూచోబెట్టి. ఇంటినిండా ప్లాస్టిక్ ఫోర్కులనించి పాప్ సీడీలవరకూ, కార్నింగ్‌వేర్ (జోగిబాబు భాషలో పింగాణీబొచ్చెలు) మొదలు టార్గెట్ స్టోరులో కొన్న దుప్పట్లవరకూ ఆయింట్లో గతదశాబ్దం అమెరికానాటి ఫేషనులన్నీ కనిపిస్తున్నాయి.

కాంతం జోగిబాబు వెనకాలే హాల్లో అడుగెట్టి అయోమయంగా చూడసాగింది. జోగిబాబు సూట్‌కేస్‌తో కుడివేపున్న చిన్నగదిలోకి దారితీసారు. కాంతం అటూ ఇటూ చూసి, ఎదురుగా వున్న సోఫాఅంచున బిక్కుబిక్కుమంటూ కూర్చుంది. ఓఅరగంటయిన తరవాత జోగిబాబు వచ్చి "పద, పడుకో" అన్నారు. కాంతం మాటాడకుండా అటు కదిలింది. అప్పటికి టైం నాలుగవుతోంది. కాంతం పడుకుంది కాని నిద్ర పట్టలేదు.
ఆరవుతూంటే అవతలగదిలో మనుషుల అలికిడి విని, తను కూడా లేచింది.

జోగిబాబు వంటింట్లో ఫిల్టరులో నీళ్లు కాచి పోసి, కాంతానికి బాత్రూం చూపించారు.

జీనీ కూడా లేచినట్టుంది పడగ్గదిలోంచే, "బంటూ, టైమయిపోతోంది," అంటూ కేకేసింది.

కాంతం వులిక్కిపడింది ఆకేకకి.

జీనీ మరో రెండి రౌండులు ప్రసారం చేసినతరవాత, బంటు అదేస్థాయిలో అరిచాడు, వస్తున్నానని. ఆతరవాత గంటలోనూ, ఆపిల్లాడిని స్కూలికి సిద్ధం చెయ్యడం జోగిబాబు వంతు. ఆయన మాటలు "స్నానం చెయ్యి," "టిఫినుకి రా", "నీసంచి ఏదీ"- లాటివి ఆపిల్లాడికే కాదు పక్కవాళ్లకి కూడా వినిపించి వుంటాయి అనిపించింది

కాంతానికి. మొదట ఒకటి రెండుసార్లు వులిక్కిపడింది కాని త్వరలోనే అలవాటయిపోయింది. ఆహడావుడిలో తానూ జీనీ పలకరించుకోడంలాటిది జరగనేలేదు.

ఎయిర్‌పోర్ట్‌నించి ఇక్కడికెందుకొచ్చారో, గుంటూరుకి రైలెప్పుడో కాంతానికి జోగిబాబు చెప్పలేదు. తానే అడగడానికి బెరుగ్గా వుంది. జోగిబాబు పన్నెండుగంటలకి బయటికెళ్లి ఆరుగంటలకి వచ్చారు. మొత్తమ్మీద ఆయన మామూలుగా మాటాడ్డం వినలేదు తను. అసలు ఆయనే కాదు ఆయింట్లో ఎవరికీ నార్మల్ వాయిస్ వున్నట్టు లేదు. అందరివీ కాకలీస్వనాలే! 90 డెసిబెల్స్‌కి పైమాటే!

సాయంత్రం జీనీ ఆఫీసునించి రాగానే తిన్నగా వంటింట్లోకి వెళ్లి టీ పెట్టి, కాంతానికీ, జోగిబాబుకీ చెరో కప్పూ అందించి, పడగ్గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. పదినిముషాలతరవాత "బంటూ, కమాన్. హరీఅప్," అంటూ కేకేసి, ఏగోడకో చెప్తున్నట్టు, "ఇదొక్కటే నేను వాడితో గడపగలసమయం" అంది ఇంగ్లీషులో.

"నువ్వు కూడా వెళ్లు," అన్నారు జోగిబాబు కాంతంతో.

"ఎక్కడికి?"

"పార్కుకి," అన్నారాయన.

జీనీమాట ఆయన విన్నారో, లేదో, ఆయనకి అర్థం అయిందో లేదో కాంతానికి అర్థం కాలేదు. ఆవిడ "పిల్లాడితో గడిపేసమయం" అంటుంటే, తను వెంటబడడం ఏంబావుంటుంది? పైగా, "మీరూ రండి" అని ఆవిడ అన్లేదు. కాంతం మాటాడలేదు, కదల్లేదు.

"లే, వెళ్లమంటే, కదలవేం?" కసురుకున్నారాయన.

"తలనొప్పిగా వుంది. పడుకుంటాను" అనేసి పక్కగదిలోకి వెళ్లి, తలుపేసుకుంది.

ఒకరోజంతా గడిచిపోయింది. తాము గుంటూరు ఎప్పుడు వెళ్తారో, అసలు వెళ్తారో వెళ్లరో కూడా తెలీడంలేదు ఈజోగిబాబు వరస చూస్తూంటే.

ఆఖరికి తనే తెగించి, "గుంటూరికి రైలెన్నిగంటలకి?" అని అడిగింది.

"రైళ్లకేమిటి చాలా వున్నాయి." అన్నారాయన.

"మనం ఏరైల్లో వెళ్తాం?"

"ఏం. ఇప్పుడే వెళ్తావా? పద, రైలెక్కించేస్తాను." అన్నారాయన కసురుకుంటూ.

కాంతం తెల్లబోయి, తేరుకుని, "అది కాదు," అంటూ నసిగింది.

ఇంటావిడకి తనరాక చిరాగ్గావుందన్న సంగతి స్పష్టంగానే తెలుస్తోంది. జోగిబాబుకి అది అర్థం అయిందా, లేదా, అవనట్టు నటిస్తున్నారా అన్నదే కాంతానికి తెలియడం లేదు.

చిన్ననాటి స్నేహితురాలు రాధ వుంది, పోనీ వాళ్లింటికెళ్లి ఓపూట గడిపినా బావుండునని వుంది. కాని ఎలా? జోగిబాబుని అడగాలి. ఆయనతో మాటాడడమే ఒక యజ్ఞం.

ఆఖరికి గుండె చిక్కబట్టుకుని, "ఈవూళ్లో మాఫ్రెండుంది" అంది అయనతో.

ఆయన సరే అన్నట్టు తలూపేరు. ఓగంట తరవాత "వాళ్లెక్కడుంటారు?" అని అడిగారు.

బంజారాహిల్స్ అని తెలుసుకాని వివరాలు తెలీవు. "ఫోన్నెంబరుంది" అంది. తీరా పిలిస్తే ఆనెంబరు పనిచేయుట లేదు.

"మీఫ్రెండు ఇంటాయన పేరేమిటి?"

"సుబ్బారాయుడు". అప్పటికి అంతే. ఆతరవాత బయటికి వెళ్లి రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకి వచ్చారు.

"సుబ్బారావునెంబరు కనుక్కోబోతే, ఆపేరుతో డైరెక్టరీలో పాతిక వున్నాయి." అన్నారాయన కాంతంతో.

"సుబ్బారావు కాదండీ. సుబ్బారాయుడు."

"సరిగ్గా చెప్పకపోతే నాకెలా తెలుస్తుంది?"

"నేను సుబ్బారాయుడనే చెప్పానండీ" అంది కాంతం నెమ్మదిగా.

"నేను మందబుద్ధిని. నాకు స్పష్టంగా చెప్పాలి. నీకు తెలుగు అర్థం అవుతుందా?" అన్నారాయన విసురుగా.

కాంతం తెల్లబోయి, వూరుకుంది. ఎందుకొచ్చిన సంత. మాటకి మాట తెగులు.... మొత్తంమీద మర్నాటి సాయంత్రానికి కనుక్కున్నారు. ఈలోపున కనీసం పదిసార్లు జోగిబాబు కాంతం తెలుగు భాషాజ్ఞానంగురించి ప్రశ్నించారు. ఆఖరికి అసలు ఆయనకి తెలుగు వచ్చునా అని అనుమానం వచ్చింది తనకి. తనే కాదు ఎవరు చెప్పిందీ ఆయన వినిపించుకుంటున్నట్టు లేదు.

బిష్ ఏకళనున్నాడో, ఫోను తీసి, మరెవర్నో పిలిచి సుబ్బారాయుడు నెంబరు కనుక్కుని, వాళ్లని పిలిచి, ఫోను జోగిబాబుకి ఇచ్చాడు. ఆయన కాంతంగురించి చెప్తే వాళ్లు మర్నాడు రమ్మన్నారు. "పది గంటలకల్లా వచ్చెయ్యండి. కబుర్లు చెప్పుకుని, భోంచేసి వెళ్దురుగాని," అన్నాడు సుబ్బారాయుడు చనువుగా. రెండుగంటలకి వాళ్లు మరెక్కడికో వెళ్లాలిట.

కాంతం తొమ్మిదిగంటలకే తయారయిపోయింది కాని జోగిబాబు పదిన్నరవరకూ తెమల్లేదు. "బయటికి వెళ్తున్నారు కదా, మాచంద్రంయింట్లో ఈసీడీలు ఇచ్చేసిరండి," అంది జీనీ, వుదయం ఆఫీసుకి బయల్దేర్తూ.

"ఇన్నాళ్లెందుకు పెట్టుక్కూచున్నావూ?" అన్నారాయన సీడీలు సంచీలు పడేసుకుంటూ. ఆమాట 'అనలేదు' తనకలవాటైన ధోరణిలోనే కసురుకున్నారు. కాని ఎవరూ పట్టించుకున్నట్టు లేదు.

ఇద్దరూ బయల్దేరి, ఆటోస్టాండుకి వెళ్తే, అక్కడ ఒక్కటే ఆటో వుంది. మలక్‌పేట వెళ్లి ఓపదినిముషాలాగి , బంజారా హిల్స్ వెళ్లాలి అన్నారు.

"బంజారాహిల్స్ ఈదిక్కూ మలక్‌పేట ఆదిక్కూ గంద," అన్నాడు ఆటోడ్రైవరు హిందీలో. ఆతరవాత వాళ్లిద్దరూ హిందీలో కొంతసేపు చర్చించుకున్నారు. కాంతం ఫారిన్‌సినిమా చూస్తున్నట్టు వాళ్లని చూస్తూ నిలుచుంది, జోగిబాబు "ఎక్కు" అనేవరకూ. దాదాపు అరగంట ఆటోలో తిరిగింతరవాత అర్థమయింది తాము మలక్‌పేట ముందు వెళ్తున్నట్టు. తాననుకున్నట్టు రాధ యింటికి పదిగంటలకి కాదుసరికదా పన్నెండుకైనా చేరుకుంటామో లేదో అనుకుంది.

మలక్‌పేటలో చంద్రం చాలా ఆనందపడిపోయింది జోగిబాబుని చూసి. ఎంతకాలానికి, ఎంతకాలానికి అంటూ ఎంతో మురిసిపోయింది. అమెరికానించి వచ్చినకాంతం అంటే మరీ సరదా పడిపోయి, భోంచేసి వెళ్లండి అంది.

జోగిబాబు "ఎందుకండీ మీకు శ్రమ," అన్నారు నెమ్మదిగానే (ఆశ్చర్యం). "లేదండీ, నాస్నేహితురాలికి వస్తాం అని చెప్పాం," అంది కాంతం ధైర్యం చేసి, జోగిబాబు శాంతంగా వున్నందుకు రవంత ఆశ్చర్యపోతూ.

"వంటయిపోయింది. ఎంతసేపు. తినేసి వెళ్లిపొండి," అందావిడ. కాదండీ అనబోయింది కాంతం.

"వంటయిపోయింది అంటుంటే పోతాం, పోతాం అంటే ఏం బాగుంటుంది," అన్నారు జోగిబాబు.

"రాధ మనల్ని... "

"నీకు తెలుగర్థం అవుతుందా" అన్నారాయన చిరాగ్గా.

కాంతం నోరు ఠక్కున మూతబడింది. తనకి తెలుగు బాగానే అర్థం అవుతుంది కాని అర్థం కానిది ఈయనగారి వ్యవహారమే.

చంద్రం "వంటయిపోయింది" అన్నతరవాత వాళ్లని ముందు హాల్లో కూచోమని చెప్పి, పొయ్యిమీద కుక్కరులో పప్పూ, అన్నం పడేసి, పక్కవీధిలో కూరలు కొనుక్కురావడానికి వెళ్లింది. అంతసేపూ, వీళ్లిద్దరు హాల్లోనే కూచున్నారు. జోగిబాబు చంద్రం జీవితచరిత్ర చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు. కాంతానికి సగం అర్థం అయింది, సగం కాలేదు. కాని ఏం అడగాలనిపించలేదు. వింటున్నట్టు మొహం పెట్టుకు కూచుంది, రాధని గురించి ఆలోచిస్తూ.

అక్కడ భోజనాలవుతూండగా, మాటలసందర్భంలో రాధ ప్రసక్తి వచ్చింది. "బంజారాహిల్సా? మా పింతల్లికూతురు అక్కడే వుంది. పాపం, ఈమధ్య అల్లుడు పోయాడు. ఓమారు చూసొద్దాం అనుకుంటున్నాను కాని పడడమే లేదు," అంది చంద్రం.

"రండి. మేం అటే వెళ్తున్నాం కదా" అన్నారు జోగిబాబు.
కాంతం గుండె మరో రెండడుగులు దిగజారిపోయింది.

భోజనాలు ముగించుకు చంద్రంతో కదిలేసరికి టైము రెండున్నర. కాంతం ఏంచెప్పబోయినా, జోగిబాబు కసురుకోడం, "నీకు తెలుగర్థంవవుతుందా?" అంటూ సతాయింపు.

చంద్రం వద్దంటున్నా వినకుండా ఆవిడతో వాళ్లపినతల్లికూతురు ఇంట గుమ్మంవరకూ వెళ్లారు. ఆ పినతల్లికూతురు రండి రండి అంటూ ముగ్గుర్నీ ఆహ్వానించింది. అక్కడ మళ్లీ మరో గంటన్నర.

సరే వెళ్తాం అంటూ జోగిబాబూ, కాంతం లేవబోతుంటే, వాళ్లతోపాటు చంద్రం కూడా లేచింది. కాంతానికి అయోమయంగా వుంది కాని మాటాడలేదు.

రాధ కాంతాన్ని చూడగానే వరమానందపడిపోయింది. "సారీ, ఆలస్యం అయింది. మీరిద్దరూ ఎక్కడికో వెళ్లాలేమో," అంది కాంతం అనుమానంగా చూస్తూ. "ఫరవాలేదు లెద్దూ. పనులెప్పుడూ వుండనే వుంటాయి."

హాల్లో జోగిబాబూ, చంద్రం, సుబ్బారాయుడూ, మాటాడుతూ కూచున్నారు కొంచెంసేపు. కాంతానికి చిన్ననాటి ముచ్చట్లు రాధతో కలబోసుకోవాలని వుంది కాని అందరూ గలగల మాటాడుతుంటే వాళ్లమధ్య తనకి మాట తోచడం లేదు. తనకోరిక తీరేలా లేదు. పావుగంటయిందేమో, జోగిబాబు లేచారు, పద అంటూ. కాంతానికి స్నేహితురాలితో గడిపినట్టే లేదు.

రాధ కూడా "అదేమిటండీ, ఇప్పుడే కదా వచ్చారు. మధ్యాన్నం భోజనానికి వస్తారనుకున్నాం. ఎలాగా రాత్రి భోజనాలటైం అవుతోంది. కూచోండి. భోంచేసి వెళ్దురు గాని" అంది.

జోగిబాబు వినుక్కుంటారేమో అనుకుంది కాంతం. ఆయన వినిపించుకున్నారో లేదో, చిన్నదగ్గు దగ్గి, గుక్కెడు నీళ్లు తాగి, సుబ్బారాయుడితో మరేదో చర్చ మొదలెట్టారు. కాంతం బతుకు జీవుడా అనుకుని, రాధతో వంటింటివేపు దారితీసింది. భోజనాలబల్ల దగ్గర కూడా అదే తంతు. రాధ నాలుగు కంచాలు పెట్టి, వడ్డించింది. "మీరు కూడా కూచోండి" అంటూ జోగిబాబు పదే పదే చెప్పడంతో సుబ్బారాయుడికీ కాంతానికీ మధ్య మరో కుర్చీ లాక్కుని కూచుంది. జోగిబాబు అన్నం మారు వడ్డించుకోబోతే, గరిటెతోపాటు గిన్నె కూడా జరిగింది. సుబ్బారాయుడు గిన్నె పట్టుకున్నాడు కదలకుండా.

"అఖ్ఖర్లేదు వదలెయ్యండి," అన్నారు జోగిబాబు తల విసుర్తూ.

"అన్నం వేడిగా వుంటే తేలిగ్గా వస్తుంది గరిటెకి. చల్లారిపోయింది కదా."

"ప్చ్. మీరు పట్టుకోనక్కర్లేదంటుంటే."

సుబ్బారాయుడు కాంతంవేపు చూసి గిన్నె వదిలేశాడు. తనకాచూపు బలంగా తగిలింది. చిరాకేసింది. గిన్నె కదలకుండా పట్టుకున్నంత మాత్రాన ఆయనగారి పరువేం పోయిందో అర్థం కాలేదు. అంతచిన్నవిషయానికి కూడా విసుక్కోవాలా?

ఆమాటే అడుగుదాం అనుకుంది కాని పొరుగింట్లో మళ్లీ రభస ఎందుకు అని పూరుకుంది. భోజనాలయాక, రాధతోపాటు గిన్నెలు వంటింట్లో పెడుతూ, ఆమాట అనకుండా వుండలేకపోయింది.

"జోగిబాబుగారికి కోపం ఎక్కువ. మీఆయన ఏమనుకున్నారో ఏమో." రాధ తేలిగ్గా నవ్వేసింది.

"ఏం? నీకేమీ అనిపించలేదా అన్నంగిన్నెమీద చెయ్యేసినందుకు అలా విసుక్కుంటే?" అంది కాంతం మళ్లీ.

"నీకు అమెరికానీళ్లు వంటబట్టి, ఇక్కడ మనవాళ్ల తీరుతెన్నులు మర్చిపోయినట్టున్నావు. మేం ఈకసుర్లూ, విసుర్లూ సీరియస్గా తీసుకోం. ఎవరికోపతాపాలు వారివే. "

"నీకాయన్ని తెలుసేమిటి?"

"ఆయన్నే తెలియక్కర్లేదు. మామామగారున్నారు, చూస్తున్నాను కద. హెడ్మాస్టరుగా చేసి రిటైరయారు. పదేళ్లయింది. ఇప్పటికీ ఆయనకి మనం అందరం తొమ్మిదోక్లాను పిల్లల్లాగే కనిపిస్తాం. ఆయన బోధించేవారూ, మనం బోధింపబడేవాళ్లమూను. ఏంచేస్తాం. కొందరి తత్వాలు అవీ. ఆయన చెప్పేవి ఆయన చెప్తుంటారు. మనం చేసేవి మనం చేస్తూంటాం. గిన్నె కదలకుండా పట్టుకోడంలాటివి సమయాన్నిబట్టి ... పట్టుకున్నా ఒకటే, వదిలేసినా ఒకటే. అదేదో అంతర్జాతీయ సమస్యలా బాధపడిపోతున్నావు నువ్వు," అంది రాధ నవ్వుతూ.

"అత్తెసరు మార్కులతో క్లాసు మీద క్లాసు తోసుకుంటూ వచ్చావు. నీకింత తెలివితేటలెలా వచ్చాయి?" అనేసి, వెంటనే నాలుక్కరుచుకుంది కాంతం.

రాధ మళ్లీ అదే నవ్వుతో, "ఫరవాలేదులే. నేనేం అనుకోను. చెప్పాను కదా. ఇక్కడ మేం పెద్దవిషయం, చిన్నవిషయం కూడా జానేదేవ్ అనేసి, పూరుకుంటాం. అన్నీ తేలిగ్గానే తీసుకుంటాం. మమ్మల్నేవీ బాధించవు. అక్కడ మీరేమో take it easy అంటారు, వట్టి మాటలే," అంది హేళన చేస్తున్నట్టు కళ్లు చిట్లించి.

కాంతం కళ్లు విప్పారాయేయి. తృటికాలం చిన్ననాటి స్మృతులు గుప్పున ఎగిశాయి వారి మనోఫలకంమీద. చంద్రంగారిని మలక్పేటలో వాళ్లింట్లో దింపి, ఇల్లు చేరేసరికి రాత్రి పదకొండు. నిద్ర కళ్లతో జీనీ హాల్లోకొచ్చి మీకోసం అన్నం వండేను అంది నిష్ఠూరంగా. కాంతం గబుక్కున చిన్నగదిలోకి వెళ్లి తలుపేసుకుంది వారి సంభాషణ వినే ఓపిక లేక. ఇది ఆర్నెల్లనాటి మాట. ఇండియానించి తిరిగొచ్చింతరవాత ఇంతవరకూ కాంతం మళ్లీ ఎవరిమీదా అరవలేదు. ఆశ్చర్యం, టెలిమార్కెటర్లమీద కూడా. వాళ్ల తత్వం అదీ అనుకుంటుందిప్పుడు.

(ఈమాట.కామ్ 2006లో ప్రచురితం.)

❀ ❀ ❀